

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6018/2023
04.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Михајло Тодоровић, адвокат из ..., против тужене Општине Бачки Петровац, коју заступа Општинско правобранилаштво Бачки Петовац, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 3708/2019 од 02.11.2022. године, у седници одржаној 04.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 3708/2019 од 02.11.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 3708/2019 од 02.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 8179/2018 од 01.07.2019. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име стицања без основа исплати 22.750,30 динара са законском затезном каматом на износе као у овом ставу изреке од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 26.620,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев за законску затезну камату на трошкове поступка од пресуђења до извршности одлуке.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 3708/2019 од 02.11.2022. године, ставом првим изреке, жалба тужене је усвојена и првостепена пресуда преиначена у побијаном усвајајућем делу и делу одлуке о трошковима тако што је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име стицања без основа исплати укупно 22.750,30 динара са законском затезном каматом на појединачно наведене износе као у овом ставу изреке од доспелости сваког износа до исплате, као и да му надокнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове жалбеног поступка од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – други закон), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. По оцени ревизијског суда нема потребе за новим тумачењем права, јер је правно схватање другостепеног суда, изнето у побијаној одлуци, у складу са становиштем о правном дејству одлука Уставног суда, које по правилу делују *ex tunc* (чл. 59. и 60. Закона о Уставном суду). Уставни суд је у својој одлуци Уж 8199/2018 од 18.11.2018. године изразио становиште да је правно дејство *ex tunc* утврђујуће одлуке Уставног суда донете у поступку оцене уставности и/или законитости општег акта, могуће успоставити само на основу члана 61. став 1. Закона о Уставном суду, а што у конкретном случају није учињено. Повраћај исплаћених износа месног самодоприноса непосредном применом Одлуке о увођењу самодоприноса за подручје Месне заједнице Гложан, за коју је утврђено да није у сагласности са Уставом и законом, не може се тражити ни по основу одговорности из члана 172. став 1. ЗОО, нити применом института стицања без основа из члана 210. став 2. тог закона.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради стицања без основа у овој правној ствари, поднета је 16.10.2018. године, а вредност предмета спора од 22.750,30 динара према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 3.000 евра.

Како је побијеном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то је ревизија тужиоца није дозвољена.

Иако је побијеном одлуком преиначена првостепена пресуда, нема места примени одредбе о дозвољености ревизије из члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, јер се наведена одредба може применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог Закона (ЗПП) или посебним законом, одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**